

EL CANT CORAL AL BAIX LLOBREGAT

1. APROPAMENT AL CANT CORAL CATALÀ

JOSEP PRATS LLADÓ

DIRECTOR DE LA CORAL CANTIGA, DEL COR CIUTAT DE TARRAGONA I
DEL PROGRAMA CANTÀNIA DE L'AUDITORI NACIONAL

La pràctica del cant coral a Catalunya ha sofert en els darrers 30 anys uns canvis molt importants derivats, fonamentalment, dels canvis polítics que hi ha hagut a l'Estat espanyol i que han possibilitat -entre altres coses- la recuperació de l'autogovern català. Una conseqüència immediata d'aquest fet és la relativa normalització -si ho comparem amb períodes anteriors- de l'activitat cultural: fa només 30 anys, cantar en català era un acte reivindicatiu que es justificava per ell mateix, més enllà de qualsevol criteri estètic o musical. En aquest moment, amb algunes excepcions, es pot afirmar que l'aspecte estrictament musical ha guanyat protagonisme i que, en general, els cors tendeixen cada vegada a ser més exigents. Així podem afirmar -tot i el perill de generalitzacions- que el nivell mitjà tècnic artístic ha millorat notablement: quins factors, doncs, poden haver incidit en aquesta sensible millora?

Podem enumerar-ne uns quants:

- Un nivell més alt de preparació de cantaires i directors (en aquests moments hi ha una generació de directors/ores amb un grau de preparació envejable), factor aquest determinat tant per la mateixa tradició coral -en aquest sentit el protagonisme del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya és fonamental- com per l'enorme quantitat d'escoles de música públiques (municipals) i privades, que han possibilitat una millora en la preparació tècnica dels estudiants.
- La proliferació dels cursos de formació per a directors de cor, promociats tant per les federacions corals com per les entitats que les integren.
- La gran quantitat d'intercanvis que s'han produït i es produeixen tant en l'àmbit nacional com internacional.

- La professionalització cada vegada més àmplia dels directors de cor: aquest fet representa un canvi molt important perquè potencia el millorament de l'individu i, per extensió, del col·lectiu.

- És evident l'enorme influència de la música reproduïda, en molts casos d'un gran nivell tècnic, tant pel que es refereix a la diversitat de repertoris com a referents d'estil i qualitat.

Capítol a part seria una anàlisi de l'aportació de l'Administració pública, tant en l'àmbit educatiu -suport bàsic de l'activitat cultural- com en l'aspecte de suport i difusió. Quant a l'ensenyament, i admetent d'entrada la millora en el sistema educatiu i el tractament que es dona a la pràctica del cant coral tant a l'escola primària com a les escoles de música, no és menys cert que l'Administració no sempre garanteix amb prou eficàcia el reciclatge i/o preparació del professorat que assumeix aquesta especialitat.

Des de la perspectiva de la promoció cultural, hi ha problemes importants derivats de l'excessiva diversificació de l'administració cultural i d'un organigrama molt poc eficaç en el sector públic.

D'altra banda, els ajuts que reben les distintes federacions són insuficients i desproporcionats atès el seu grau d'implantació social i la quantitat de gent que mobilitzen (sobretot si ho comparem amb els fons destinats a les "grans obres" i "grups de prestigi" que serveixen el que podríem qualificar de "política d'aparador"). També cal dir que l'anomenada xarxa de "teatres públics" i festivals de música catalana no semblen gaire sensibles a l'aportació artística que es pot fer des d'un àmbit tan popular a Catalunya com el